

Nočná modrá

Vlak mal meškanie. Stanica bola v sobotu ráno poloprázdna, ako moje vrecká. Zopár ľudí sa na peróne mihlo, ako mince, ktoré som si vo vrecku prehadzoval medzi prstami.

Hlavu som mal v nebi. To nebo bolo v poradí siedme, lebo sa to takto o tom nebi vraví. Ty si ale moja prvá! Chcem, aby si bola poslednou. Ako stanica, do ktorej ma viezol vlak. A chcel by som byť ako starý rušeň, ktorý konečne nájde svoj pokoj v jednej stanici. Poslednej. Potom už len ticho oddychuje a rozoberá ho pomaly hrdza, ako mňa tvoja láska.

„Nočná modrá! Pristane ti nočná modrá!“

Povedala si mi to tak rýchlo. Dúha v твоjich očiach bola stále dúhou, keď som si ťa viedol do izby v penzióne Orión. Zavrela si oči, ale tá dúha ti stále presvitala cez viečka. Vyzliekol som sa prvý, lebo som bol v tej chvíli chlap. Sadla si na moje pevne stehná a ja som cítil teplo dúhy. Aj teplo твоjich pier. Pobožkala si ma, a vrátila si sa skúmať Vesmír. Postavila si sa na posteľ, a ja som videl klenbu tvojo Univerza. Tá klenba sa k mojim stehnám približovala ako meteor, ktorý vyhubil dinosaurov. Ja som ale dnes umrieť nechcel. Nie takto.

„Načo myslíš?“

Nevedel som ti odpovedať, lebo som myslel na to, aký som bol hlupák, že som ťa skoro stratil, kvôli svojej pýche...

V penzióne ľudia rozsvецovali nočné lampy. Dúha v твоjich očiach presvecovala nie len izbu, ale aj mňa. Zajtra je siedmi deň, kedy Boh oddychuje. Nebude nám možno počítať tento hriech... Hlavu som mal v klenbe a stále som bol v tom pomyselnom siedmom nebi. Nepočítam to, koľko raz, ale bol som tam. Vnímam som vôňu tvojej pokožky. Chodíš určite spať na lúku k slnečniciam. Jemnosť tvojej kože... bál som ťa hladiť, aby som ťa nepotrhal...

Slastne odpočívam na mojom pleci. Nechcem ťa budiť. Zajtra je siedmi deň, kedy Boh odpočíva. Možno nás videl. Možno nám predsa započíta tento hriech. Som tvoja nočná modrá. Modlím sa k Bohu, aby mal zajtraší vlak meškanie.